

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **JUDr. J. O.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 9. 1. 2014, č. j. K 115/03, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, č. j. 3 Ad 9/2014 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jako nedůvodná jeho žaloba proti rozhodnutí senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále také „ČAK“ nebo „žalovaná“) ze dne 9. 1. 2014, č. j. K 115/03. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 30. 8. 2013, sp. zn. K 115/03, kterým byl stěžovatel shledán vinným, že *„poté, co mu jeho klient firma D.H. a.s. dne 17. 1. 2003 vypověděla plnou moc, kterou mu dne 12. 9. 1996 udělila k zastupování ve všech sporech proti České republice, jakož i plnou moc ze dne 1. 2. 1998, postupoval proti zájmům tohoto svého bývalého klienta, a to zejména tak, že dne 3. 5. 2003 v době mezi sedmou a osmou hodinou ranní po předchozí dohodě navštívil předsedu vlády ČR v Kramářově vile v Praze a*

předal mu písemný podklad vysvětlující, že celkový oprávněný nárok na náhradu škody uplatňovaný v rozhodčím řízení firmu D.H. a.s. žalobou proti České republice není 2 miliardy Kč, ale jen cca 1 miliarda Kč, a proto je na České republice, aby učinila v rozhodčím řízení příslušný obranný návrh k ochraně svého majetku," tedy při výkonu advokacie porušil povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb, čímž závazně porušil § 21 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii") a dopustil se tím kárného provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, za což mu bylo uloženo kárné opatření pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost zaplatit náklady kárného řízení.

V napadeném rozhodnutí městský soud shledal nedůvodnou námitku stěžovatele, že kárný žalobce nenavrhl v kárné žalobě klíčový důkazní prostředek – výslech PhDr. V. Š. Městský soud konstatoval, že uvedené pochybení, tzn. absence výslechu PhDr. Š. v seznamu navrhovaných důkazů v kárné žalobě, nedosahuje takové závažnosti, aby mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Nedůvodnou shledal městský soud rovněž námitku nekonkrétní formulace skutku v kárné žalobě. Dle městského soudu kárný žalobce vymezil konkrétním způsobem čas a místo skutku, a přestože okolnosti a způsob skutku byly vymezeny obecněji, z popisu skutku je nepochybné, co bylo stěžovateli kladeno za vinu. Výrok prvostupňového rozhodnutí vychází z kárné žaloby a byla zachována totožnost skutku.

Městský soud dále odmítl námitku souběhu kárných opatření a porušení zákazu více postihů za jeden skutek. Konstatoval, že předchozí kárné opatření, které bylo stěžovateli uloženo za stejný skutek, tj. vyškrtnutí ze seznamu advokátů, bylo zrušeno, proto nebránilo uložení nového kárného opatření. Soud rovněž neshledal porušení zásady *ne bis in idem*.

Městský soud nepřisvědčil námitce nepřiměřenosti uložené pokuty. Jestliže stěžovatel argumentoval ztrátou příjmu, kterou utrpěl v důsledku zákazu činnosti, pak městský soud konstatoval, že přiměřenost sankce nelze posuzovat ve vztahu ke škodě, která měla vzniknout v důsledku sankce.

K námitce, že výslech PhDr. V. Š. provedla žalovaná až po cca 8,5 letech ode dne, kdy se měl stěžovatel dopustit kárného provinění, městský soud konstatoval, že stěžovatel neuvedl, jaký vliv mělo namítané prodlení na zákonnost provedeného výslechu, resp. na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Advokátní kárné řízení není spojeno s prekluzivními lhůtami, jejichž uplynutím by zanikala odpovědnost za kárný delikt, soud se proto nezabýval délkou kárného řízení.

Námitku neprokázání skutku výpovědí předsedy vlády hodnotil městský soud jako nedůvodnou. Uvedl, že samotná výpověď PhDr. Š. nebyla přímým důkazem, který by prokazoval vytčený skutek, ale byla jedním z nepřímých důkazů, který v kontextu dalších indicií vedl kárný senát k přesvědčení, že stěžovatel skutek spáchal.

Skutek, který byl stěžovateli kladen za vinu, byl podle městského soudu prokázán a námitky, které stěžovatel vznesl k neprokázání skutku, posoudil městský soud jako

nedůvodné. Z důkazních prostředků podrobně specifikovaných v napadeném rozsudku měl městský soud za prokázané, že stěžovatel se po předchozí domluvě setkal dne 3. 5. 2003 mezi 7 a 8 hodinou v Kramářově vile s předsedou vlády ČR PhDr. V. Š., se kterým jednal o postupu ve věci DH proti České republice. Během tohoto setkání stěžovatel předal předsedovi vlády memorandum, jehož obsahem byly informace, které se stěžovatel dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb DH, a k nimž byl dle § 21 odst. 1 zákona o advokacii vázán mlčenlivostí. Pro aplikaci zásady *in dubio pro reo* neshledal městský soud v posuzovaném případě podmínky, stejně jako pro zastavení kárného řízení s ohledem na jeho délku a amnestii prezidenta republiky, která zastavila trestní řízení trvající více než 8 let.

II. Podstatný obsah kasační stížnost a vyjádření žalované

Stěžovatel svou kasační stížnost rozdělil do osmi kasačních bodů, které Nejvyšší správní soud níže postupně vypořádal. Stěžovatel ve všech kasačních bodech namítá důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to konkrétně:

- nesprávné posouzení právní otázky „vykonání trestu“ uloženého za stejný skutek předchozím kárným opatřením,
- nesprávné posouzení právních důsledků nenavržení důkazu svědeckou výpovědí PhDr. Š. v kárné žalobě,
- nesprávné posouzení důsledků pětileté lhůty stanovené v § 35 zákona o advokacii,
- nesprávné posouzení přiměřenosti pokuty 200 000 Kč,
- nesprávné posouzení vyjádření PhDr. Š. pro televizi,
- nesprávné posouzení svědecké výpovědi PhDr. Š.,
- nesprávné posouzení zákonnosti důkazů provedených v kárném řízení,
- nesprávné posouzení, zda nastalo prolomení advokátní mlčenlivosti.

Již v pořadí první tři shora uvedené námitky stačí dle stěžovatele k tomu, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a jemu předcházející rozhodnutí odvolacího kárného senátu ČAK a kárného senátu ČAK zrušil a zavázal kárný senát právním názorem, že má být kárné řízení zastaveno bez vydání meritorního rozhodnutí. Pokud by soud podle stěžovatelova návrhu nerozhodl, dalších pět následujících námitek by mělo dle stěžovatele vést k tomu, že Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zruší a věc vrátí městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Nesouhlasila s tím, že napadený rozsudek obsahuje nesprávné posouzení stěžovatelem uváděných otázek a odkazuje na konkrétní části rozsudku, ve kterých městský soud vypořádal námitky vznesené v kasační stížnosti. Odmítla, že by v případě stěžovatele došlo k porušení zákazu dvojího postihu. Rozhodnutí o uložení kárného opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů je vykonáno dnem, kdy nabylo právní moci, jeho důsledky však trvají nejméně 5 let. V daném případě bylo dříve uložené kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů zrušeno, a to po uplynutí doby kratší než 5 let. Při novém rozhodnutí o kárné vině a kárném opatření byla zachována totožnost skutku a kárné senáty přihlédly k dosavadnímu

průběhu řízení, včetně důsledků soudem zrušeného kárného opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů, a při zachování totožnosti skutku znovu rozhodly v souladu se závazným právním názorem. K zastavení kárného řízení bez vydání meritorního rozhodnutí nevidí žalovaná důvod. Nenavržení důkazu v kárné žalobě není nezměnitelnou skutečností; důkaz výslechem PhDr. Š. byl v průběhu kárného řízení proveden a hodnocen spolu s ostatními důkazy. Časový odstup měl vliv na podrobnosti výpovědi svědka, nikoliv na dosvědčení rozhodujících skutečností. Povinnost mlčenlivosti advokáta je absolutní a z výpovědi svědka PhDr. Š. vyplynulo, že stěžovatel svědka informoval právě o skutečnostech krytých povinností mlčenlivosti. Žalovaná nesouhlasí s názorem, že při ukládání kárného opatření měla být zohledněna tvrzená ztráta příjmů stěžovatele; výše pokuty byla stanovena v rámci zákonné sazby a s přihlédnutím k relevantním skutečnostem. Kárné senáty obou stupňů dosáhly důkazní jistoty, proto nebyl důvod pro uplatnění zásady *in dubio pro reo.*

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k samotným námitkám vzneseným v kasační stížnosti, zjistil ze spisového materiálu následující podstatné skutkové okolnosti.

Dne 10. 12. 2003 podal předseda kontrolní rady žalované na stěžovatele kárnou žalobu pro skutky uvedené pod body 1) až 5) kárné žaloby. Kárný senát žalované rozhodnutím ze dne 23. 5. 2005, sp. zn. K 115/03 -147, uznal stěžovatele vinným kárným proviněním pro skutek pod bodem 2) kárné žaloby, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že poté, co mu jeho klient firma D.H. a.s. dne 17. 1. 2003 vypověděla plnou moc, kterou mu dne 12. 9. 1996 udělila k zastupování ve všech sporech proti České republice, jakož i plnou moc ze dne 1. 2. 1998, postupoval v řadě směrů proti zájmům tohoto svého bývalého klienta, a to zejména tak, že dne 3. 5. 2003 v 7.00 hod ráno po předchozí dohodě navštívil předsedu vlády ČR v Kramářově vila v Praze, kterému sdělil řadu skutečností, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb firmě D.H. a.s. ve sporu s Českou republikou, a kterému předal písemný podklad s touto věcí související. Uvedeným jednáním stěžovatel porušil povinnost uloženou advokátovi v § 21 odst. 1 zákona o advokacii a bylo mu uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Současně byl stěžovatel uvedeným rozhodnutím zproštěn kárné žaloby, pokud jde o skutky uvedené pod body 3), 4) a 5) kárné žaloby, neboť nebylo prokázáno, že by se tyto skutky staly. Ohledně skutku pod bodem 1) kárné žaloby bylo řízení zastaveno, neboť kárná žaloba byla podána opožděně.

Odvolání stěžovatele proti rozhodnutí kárného senátu žalované zamítl odvolací senát žalované rozhodnutím ze dne 4. 7. 2007 a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu se stěžovatel bránil žalobou podanou k městskému soudu. Městský soud rozhodnutím ze dne 7. 7. 2009, č. j. 8 Ca 352/2007 - 55, zrušil rozhodnutí odvolacího kárného senátu ze dne 4. 7. 2007 a věc vrátil tomuto senátu k dalšímu řízení; důvodem byla nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatcích důvodů rozhodnutí; městský soud konstatoval, že výrok napadeného rozhodnutí je vadný, obsahuje nekonkrétní formulace skutku, postrádá konkrétní popis informací a opírá se o jediný listinný důkaz, ač správní spis obsahuje další podklady, s nimiž se kárný senát nevypořádal. Na základě tohoto rozsudku městského soudu odvolací kárný senát žalované rozhodnutím ze dne 15. 10. 2009 zrušil rozhodnutí kárného senátu kárné komise ze dne 23. 5. 2005, č. j. K 115/03 – 147, a vrátil věc kárnému senátu k dalšímu řízení. Uložil mu přitom, aby znovu vyhodnotil všechny podklady kárného spisu, provedl důkazy, nově se se všemi důkazy vypořádal a při zachování totožnosti skutku formuloval konkrétněji výrok kárného rozhodnutí.

Po doplnění dokazování ve smyslu vytknutých pochybení rozhodl ve věci kárný senát žalované rozhodnutím ze dne 16. 11. 2012, sp. zn. K 115/03 - 245, kterým uznal stěžovatele vinným porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost, tedy porušením § 21 odst. 1 zákona o advokacii, pročež bylo stěžovateli uloženo kárné opatření ve formě pokuty za současné náhrady nákladů kárného řízení. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, na základě kterého odvolací kárný senát ČAK napadené rozhodnutí kárného senátu kárné komise ze dne 16. 11. 2012, sp. zn. K 115/03, zrušil a věc vrátil kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí s pokynem k doplnění dokazování a úpravě popisu skutku tak, aby byl v souladu s rozsudkem Městského soudu ze dne 7. 7. 2009, sp. zn. 8 Ca 352/2007, tedy aby bylo porušení mlčenlivosti blíže konkretizováno.

Kárný senát kárné komise následně rozhodl rozhodnutím ze dne 30. 8. 2013, č. j. K 115/03, proti kterému podal stěžovatel odvolání, jež bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího kárného senátu žalované ze dne 9. 1. 2014, č. j. K 115/03; proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud zamítl rozsudkem nyní napadeným kasační stížností (viz výše).

K samotným kasačním námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Námitka *„nesprávného posouzení právní otázky vykonání trestu“* .

Stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě namítal, že již vykonal v pořadí první uložené kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Odkazoval přitom na §35a zákona o advokacii, podle nějž *„Rozhodnutí o uložení kárného opatření napomenutí, vyškrtnutí ze seznamu advokátů nebo vyškrtnutí ze seznamu advokátních koncipientů je vykonáno dnem, kdy nabylo právní moci.“* Městskému soudu vytýká nesprávný závěr, že stěžovatel vykonal *část* kárného opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Tento závěr je podle stěžovatele v rozporu s právním stavem, neboť kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů bylo vykonáno celé, a to již od 22. 8. 2007, kdy rozhodnutí o uložení kárného opatření nabylo právní moci. Rozsudek městského soudu ze dne 7. 7. 2009, č. j. 8 Ca

352/2007 - 55, nabyl právní moci dne 11. 8. 2009, a zrušil kárné opatření, *„které již cca dva roky před tím bylo úplně vykonáno“*. Jestliže bylo stěžovateli následně uloženo druhé kárné opatření - pokuta, byla porušena zásada *ne bis in idem*. Městskému soudu pak stěžovatel vytýká, že pominul, že odvolací kárný senát nerespektoval *„zákaz dalšího stíhání za skutek, za který již byl trest uložen a vykonán, ale i zákaz uložení dalšího trestu za skutek, za který již dotyčná osoba (zde stěžovatel) již byla odstíhána.“* K uvedenému stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu IV. ÚS 81/95 ze dne 18. 9. 1995.

Tato námitka není důvodná. Rozhodnutí, kterým stěžovatel argumentuje, tzn. rozhodnutí žalované o uložení kárného opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů ze dne 23. 5. 2005 (nikoli 4. 7. 2007, jak uvádí stěžovatel, pozn. NSS), nabylo právní moci dne 22. 8. 2007, ale následně bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího kárného senátu ze dne 15. 10. 2009, a věc byla vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení. Zrušením uvedeného pravomocného rozhodnutí tak byla odstraněna překážka stíhání stěžovatele pro týž skutek a novým rozhodnutím o kárném provinění proto nedošlo k porušení zásady ne bis in idem – zákazu dvojího odsouzení a potrestání za týž čin. K této otázce městský soud přiléhavě poukázal na analogii s trestním řízením. V situaci, kdy by v trestním řízení byl v rámci mimořádného prostředku zrušen odsuzující rozsudek a věc byla přikázána příslušnému soudu k novému projednání a rozhodnutí, pak tento soud, bez ohledu na to, že dříve uložený trest byl již obviněným vykonán, pokračuje v řízení, ve kterém musí znovu rozhodnout o podané obžalobě, tzn. rozhodnout o vině a případně uložit nový trest. Stěžovatel se zásadně mýlí, jestliže se domnívá, že v popsaném případě by *„soud, kterému by Nejvyšší soud věc přikázal (§ 265s trestního řádu) musel řízení zastavit“*, takový závěr nemá oporu v zákoně.

V nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 81/95, ze dne 18. 9. 1995, na který stěžovatel odkazuje, dovodil Ústavní soud porušení zásady *ne bis in idem* právě v situaci, kdy – na rozdíl, od projednávané věci - novému odsouzení a potrestání stěžovatele bránilo předchozí (nezrušené) pravomocné rozhodnutí – stěžovatel byl opakovaně stíhán a potrestán za stejný trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených silách. Odkaz na citovaný nález je proto pro projednávanou věc nepřiléhavý.

Námitka *„nesprávného posouzení právních důsledků toho, že v kárné žalobě nebyl navržen důkaz svědeckou výpovědí PhDr. Š.“*

Stěžovatel vytýká městskému soudu, že zásadním způsobem přihlédl k výpovědi PhDr. Š., ačkoliv se jedná o nepřípustný důkaz, neboť jeho provedení nebylo kárným žalobcem navrženo v kárné žalobě, což je v rozporu s § 7 zákona o advokacii. Podle § 33 zákona o advokacii se o kárném provinění rozhoduje jen na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že návrh důkazů v kárné žalobě mohl být doplněn ve lhůtě dvou let ode dne 3. 5. 2004, kdy podle kárné žaloby došlo ke kárnému provinění. Žalovaná však navrhla doplnění důkazu výslechem PhDr. Š. až v roce 2007. Postupem soudu i obou kárných senátů, které *„založily svá rozhodnutí na výpovědi PhDr. Š.“*, bylo zásadním způsobem porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, které je zakotveno v Listině základních práv a svobod.

Námitka není důvodná.

Námitku nenavržení důkazního prostředku - výslechu PhDr. V. Š. v kárné žalobě vypořádal městský soud na str. 7 napadeného rozsudku tak, že uvedený nedostatek neovlivnil zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu souhlasí. Nutno dodat, že k tvrzení stěžovatele, že k navržení a provedení důkazu došlo v rozporu s § 33 zákona o advokacii, tedy po uplynutí dvouleté objektivní lhůty pro podání kárné žaloby, se městský soud vyjádřit nemohl, neboť je stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti.

Kárná žaloba musí splňovat zákonné náležitosti, aby o ní mohl kárný senát jednat. Náležitosti kárné žaloby přitom stanoví § 7 odst. 2 vyhl. č. 244/1996 Sb., advokátní kárný řád (dále jen „kárný řád"), a patří mezi ně i návrh na provedení důkazů v kárném řízení. Neobsahuje-li žaloba stanovené náležitosti, je kárný žalobce vyzván, aby vady svého podání odstranil. Kárný žalobce má tedy povinnost důkazní, splnění této povinnosti však nelze zužovat na povinnost navrhnout, resp. označit veškeré důkazy již v kárné žalobě. Stěžovatel se rovněž mýlí, jestliže dovozuje, že návrh důkazů musel kárný žalobce doplnit v objektivní dvouleté lhůtě, kterou stanoví § 33 zákona pro podání kárné žaloby. Jak správně uvedl městský soud, v advokátním kárném řízení se neuplatní zásada koncentrace, není proto vyloučeno, pokud v průběhu řízení vyvstane potřeba provedení dalších důkazů, aby kterákoliv ze stran, resp. kárný senát, navrhla kdykoliv další důkazy; je potom na kárném senátu, aby posoudil, zda navržené důkazy provede, popřípadě je odmítne. Na kárnou žalobu nelze klást přísnější požadavky než na obžalobu podávanou v trestním řízení. Městský soud v této souvislosti vhodně poukázal na to, že § 177 písm. d) trestního řádu, stanoví mezi náležitostmi obžaloby návrh důkazních prostředků, přitom státní zástupce i po podání obžaloby může navrhovat provedení potřebných důkazů, které v obžalobě nebyly navrženy. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené nesouhlasí s názorem stěžovatele, že nemělo být přihlíženo k důkazu výslechem svědka PhDr. Š. Vytýká-li stěžovatel městskému soudu nesprávné posouzení důsledků nenavržení zmíněného důkazu, pak zdejší soud podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důsledky má na mysli. Pokud jde o napadený rozsudek, tak městský soud se zabýval případným krácením procesních práv stěžovatele v důsledku nenavržení důkazu výslechem PhDr. Š. v kárné žalobě. Poukázal na to, že stěžovatel krácení svých práv ani netvrdil, a správně konstatoval, že stěžovatel krácen na svých právech nebyl, neboť u výslechu PhDr. Š. konaném následně dne 16. 11. 2011 byl osobně přítomen a svá práva aktivně uplatňoval.

Námitka *„nesprávného posouzení důsledků pětileté lhůty stanovené v § 35 zákona o advokacii"*.

Stěžovatel v rámci této námitky znovu poukazuje na porušení zákazu dalšího stíhání pro stejný skutek, za který již vykonal trest vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Dále poukazuje na § 35 zákona o advokacii (pozn. NSS: stěžovatel má zřejmě na mysli § 35b písm. d) zákona o advokacii), který stanoví: *Na advokáta nebo advokátního koncipienta se pro účely kárného řízení hledí, jako by se nedopustil kárného provinění, popřípadě jako by mu nebylo uloženo kárné opatření ... uplynula-li ode dne vyškrtnutí ze seznamu advokátů doba pěti let, bylo-li advokátovi uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů.* Dle mínění stěžovatele vzhledem k tomu, že po dobu pěti let od uložení kárného opatření vyškrtnutí

ze seznamu advokátů, a po jeho úplném vykonání, nebylo stěžovateli uloženo žádné kárné opatření, mělo být pokračující kárné řízení zastaveno bez uložení kárného opatření.

Obsahově stejnou námitku stěžovatel sice neuplatnil v řízení před městským soudem, uvedená argumentace ale souvisí s námitkou *„nesprávného posouzení právní otázky vykonání trestu“*, ke které se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše. Jak bylo shora uvedeno, rozhodnutí o uložení kárného opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů ze dne 23. 5. 2005 bylo zrušeno rozhodnutím odvolacího kárného senátu ze dne 15. 10. 2009, a věc byla vrácena kárnému senátu k dalšímu řízení. Zrušením pravomocného rozhodnutí tak odpadl podklad pro výkon kárného opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů, tomu odpovídá i skutečnost, že stěžovatel byl do seznamu advokátů znovu zapsán ke dni právní moci rozsudku městského soudu ze dne 7. 7. 2009, č. j. 8 Ca 352/2007 - 55. Ustanovení § 35b zákona o advokacii, který upravuje institut odstranění právních důsledků uložení kárného opatření, se proto v daném případě ve vztahu ke (zrušenému) kárnému opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů neuplatní.

Námitka *„nesprávného posouzení přiměřenosti pokuty 200 000 Kč“*.

Námitka je nedůvodná. Městský soud se námitkou nepřiměřenosti pokuty zabýval na str. 9 pod bodem 4. napadeného rozsudku. S ohledem na závažnost protiprávního jednání, pro které byl stěžovatel shledán vinným, jeho následku a dalším okolnostem případu, neshledal soud pokutu ve výši 200 000 Kč nepřiměřenou. Přestože se městský soud výslovně nevyjádřil k neprovedení důkazu potvrzením o ušlém příjmu, z odůvodnění rozsudku je jasně patrný jeho závěr, že přiměřenost uložené pokuty nelze posuzovat ve vztahu ke škodě, která by mohla stěžovateli v důsledku této sankce vzniknout; z uvedeného je zřejmé, proč městský soud neprovedl důkaz, který stěžovatel navrhoval k prokázání tvrzeného ušlého zisku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud přiměřenost pokuty posoudil, jeho závěry jsou srozumitelné, přezkoumatelné a Nejvyšší správní soud o nich nemá pochyby.

Námitka *„nesprávného posouzení vyjádření PhDr. Š. pro televizi.“*

Stěžovatel uvedl, že městský soud ve svém prvním rozsudku, tj. v rozsudku ze dne 7. 7. 2009, č. j. 8 Ca 352/2007 - 55, přisvědčil stěžovateli, že se *„ČAK v kárném vyjádření nevypořádala s důkazem – vystoupením PhDr. Š. pro televizi.“* A důkaz vyjádřením PhDr. Š. pro televizi, kde měl PhDr. Š. uvést, že stěžovatel mu nedal žádnou listinu, neprovedla žalovaná ani v dalším řízení, což je podle stěžovatele pochybení, které mělo zásadní význam *„pro obě kárná opatření“* uložená v tomto řízení. Městskému soudu pak stěžovatel vytýká, že uvedené pochybení žalované nevytknul.

Námitka není důvodná.

Stěžovatel sice namítá pochybení městského soudu, ve skutečnosti ale jeho námitka směřuje proti postupu kárného senátu žalované, který dle stěžovatele nevypořádal důkaz – vystoupení PhDr. Š. v televizi. Tvrzené pochybení kárného senátu však mohl stěžovatel uplatnit už v řízení před odvolacím kárným senátem, resp. ve správní žalobě. Pokud tak učinil až v kasační stížnosti, jedná se o nepřípustné rozšíření důvodů nad rámec žaloby a

kasační stížnost je v této části nepřípustná. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud skutečně v rozsudku ze dne 7. 7. 2009 č. j. 8 Ca 352/2007 - 55, k námitce stěžovatele uvedl, že kárné senáty obou stupňů se ve svých rozhodnutích nijak nevyjádřily k důkazu předloženému stěžovatelem, tj. k přepisu televizního vystoupení tehdejšího předsedy vlády PhDr. Š. V pokračujícím kárném řízení však kárný senát žalované provedl (prostřednictvím dožádaného soudu) důkaz výslechem svědka PhDr. Š., ostatně stěžovatel byl tomuto výslechu osobně přítomen. Z protokolu o výslechu svědka PhDr. Š. přitom vyplývá, že v jeho průběhu byl svědkovi předložen přepis reportáže TV Nova ze dne 13. 6. 2004 a komentář ze serveru novinky. cz ze dne 18. 6. 2004, ve kterých se svědek vyjadřoval ke schůzce se stěžovatelem dne 3. 5. 2003. Svědek se k předloženým přepisům vyjádřil tak, že tato vyjádření v podstatě souhlasí s jeho výpovědí v kárném řízení. V rámci odůvodnění svého rozhodnutí pak kárný senát posoudil veškeré provedené důkazy, včetně výpovědi svědka PhDr. Š. a jeho reakce na předložené listiny. Nejvyšší správní soud považuje za nutné dodat, že z vyjádření PhDr. Š. v přepisu reportáže TV Nova, resp. z komentáře na novinky.cz, nevyplývá, že by PhDr. Š. uvedl, že mu stěžovatel *„nedal žádnou listinu“*. PhDr. Š. uvedl, že nepředával žádné dokumenty parlamentní vyšetřovací komisi, resp. že nechal rozebrat informace, *„které poskytl pan O., ukázalo se, že z hlediska vedení při sporu nemají celkem vzato nějakou velkou váhu a někde jsou prostě uloženy v běžné dokumentaci“*. Totožně vypovídal PhDr. Š. ve své svědecké výpovědi v rámci kárného řízení.

Námitka *„nesprávného posouzení svědecké výpovědi PhDr. Š.“*

Podle stěžovatele se městský sud dopustil pochybení, když svědeckou výpověď PhDr. Š. posoudil jako nepřímý důkaz, který uzavírá okruh nepřímých důkazů. Dle stěžovatele je výpověď PhDr. Š., který byl jako jediný přítomen jednání stěžovatele, pro které je vedeno kárné řízení, přímým důkazem, který však neprokazuje, že listina, která byla PhDr. Š. předložena v průběhu jeho svědecké výpovědi, je totožná s listinou, kterou měl podle kárné žaloby PhDr. Š. předat stěžovatel při setkání dne 3. 5. 2003.

Námitka není důvodná.

Nejvyšší správní soud má za to, že argumentace stěžovatele není v rozporu s odůvodněním napadeného rozsudku. Jestliže stěžovatel namítá, že svědecká výpověď PhDr. Š. neprokazuje obsah listiny, resp. memoranda, kterou měl stěžovatel předat PhDr. Š. dne 3. 5. 2003, pak toto tvrzení koresponduje se závěry městského soudu. Městský soud na str. 10 pod bodem 6 napadeného rozsudku totiž uvedl, že *„…samotná výpověď svědka PhDr. Š. není přímým důkazem, který by prokazoval vytčený skutek. Z tohoto důkazního stavu vycházel i kárný senát na str. 9 až 10 prvostupňového rozhodnutí, kde připustil, že nemá přímý důkaz o skutku a že výpověď svědka toliko prokázala setkání žalobce a svědka, předmět tohoto setkání a skutečnost, že žalobce předal svědkovi memorandum, které se týkalo sporu DH proti České republice.“* Stěžovatel své námitky soustředí na to, zda svědecká výpověď byla přímým nebo nepřímým důkazem o totožnosti listiny, která byla svědkovi předložena, s listinou, kterou měl stěžovatel svědkovi předat při jejich jednání. Přitom ale stěžovatel pomíjí, že k takovému závěru žalovaná, ani soud, nedospěli. Námitka je proto nedůvodná.

Námitka *„nesprávného posouzení zákonnosti důkazů provedených v kárném řízení.“*

V této námitce stěžovatel uvedl, že na základě trestních oznámení bývalého klienta stěžovatele, společnosti D.H. a.s., byl vyzván policejním orgánem k podání vysvětlení a předložení různých listin. *„Poté tyto listiny z policejního spisu získala společnost DH nezákonně, …Vzhledem k tomu, že společnost DH získala dotyčnou listinu nezákonně, tak ji i nezákonně předala ČAK, tudíž ČAK nezákonně užila tuto listinu jako důkaz, toho, že stěžovatel údajně porušil povinnost advokátní mlčenlivosti“*. Nic z toho, co stěžovatel uvedl nebo předal policejnímu orgánu ve fázi prověřování, nemůže být použito jako důkaz v následném trestním řízení; totéž platí pro vztah kárného řízení a předcházejícího stížnostního řízení.

Námitka není důvodná.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel v kasační námitce fakticky pouze opakuje žalobní výhrady proti zákonnosti důkazů provedených v kárném řízení. To vše bez toho, že by polemizoval s hodnotícími závěry městského soudu k této otázce. Nejvyšší správní soud proto z hlediska přezkumu posoudí to, zda jsou odpovídající závěry městského soudu přezkoumatelné, srozumitelné a v souladu s principy obecné a právní logiky.

Stěžovatel při své argumentaci vychází z přiměřené aplikace trestního řádu, jak vyplývá z § 35e odst. 2 zákona o advokacii, který stanoví: *Nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.*

Městský soud hodnotil zákonnost a použitelnost důkazních prostředků na str. 15 v bodu 7.4 napadeného rozsudku. K listinám zajištěným policií v přípravném řízení, tedy k dokumentům vztahujícím se k setkání stěžovatele s předsedou vlády, které policii poskytl sám stěžovatel, konstatoval městský soud, že jejich poskytnutí bylo dobrovolnou iniciativou stěžovatele, proto je nelze hodnotit jako nepoužitelné z důvodu zákazu sebeobviňování. Pokud jde o úřední záznam o podaném vysvětlení (čl. 19 až 26 stížnostního spisu) městský soud si je vědom omezení jeho použitelnosti. S uvedeným hodnocením a výhradou ve vztahu k použití důkazu úředním záznamem Nejvyšší správní soud souhlasí. V této souvislosti je ale podstatná skutečnost, že úřední záznam nebyl rozhodujícím důkazem pro prokázání vytýkaného skutku (k provedení důkazu listinami z policejního spisu přistoupil kárný senát až na pokyn odvolacího senátu v rozhodnutí ze dne 30. 5. 2013, když i bez těchto důkazů v rozhodnutí ze dne 16. 11. 2012 shledal stěžovatele vinným kárným proviněním). Po podání kárného návrhu byly kárným senátem provedeny další, procesně způsobilé důkazy, jejichž podrobnému rozboru se městský soud věnoval na str. 11 – 13 napadeného rozsudku (např. podání stěžovatele žalované dne 8. 7. 2003), a kterými bylo prokázáno předání memoranda předsedovi vlády.

Námitka *„nesprávného posouzení, zda nastalo prolomení advokátní povinnosti mlčenlivosti.“*

Vzhledem ke skutečnosti, že ohledně nároků společnosti D.H. a.s. vůči České republice byla zřízena parlamentní vyšetřovací komise, což je známá skutečnost, k jejímuž

prokázání nebylo třeba navrhovat důkaz, měl městský soud dospět *„minimálně k pochybnosti“* , zda stěžovatel *„mohl důvodně usuzovat na to, že jeho povinnost mlčenlivosti je prolomena ohledně údajů, které nasvědčují, že společnost DH páchá trestný čin podvodu vůči ČR tím, že v rozhodčím řízení vedeném proti ČR předložila nepravdivé údaje“*, a uplatnit zásadu *in dubio pro reo*.

Námitku porušení zásady *in dubio pro reo* uplatnil stěžovatel rovněž před správním soudem; městský soud se s touto námitkou řádně vypořádal na str. 16 napadeného rozsudku. V kasační stížnosti stěžovatel proti uvedenému závěru městského soudu nikterak konkrétně nebrojil, vznesl však zcela nový argument *„zřízení parlamentní komise“*. Ačkoliv stěžovatel mohl vznést tuto námitku již v žalobě, neučinil tak, a námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu